

Barn i «risikosonen»

Høgskolelektor Knut Kvaran ved Dronning Mauds Minne I bøgskole retter i en kronikk i Adresseavisen for 21. mai en meget skarp kritikk mot et samarbeidsprosjekt mellom Trondheim kommune og Psykologisk institutt, NTNU. Prosjektet er kalt «Tidlig trygg i Trondheim» der foreldrene til 4000 fireåringer, samtidig som de er til fireårssjekk hos helsesøster, blir bedt om å beskrive barnets sterke og svake sider på et spørreskjema. Kvaran og hans kone svarte oppriktig på spørsmålene og bekreftet blant annet at barnet kan ha raserianfall, kan vise dårlig humør, lækker alene, har mange bekymringer, er ofte i bevegelse, er urolig og lett blir avledet, alle reaksjoner og væremåter som foreldrene mente var helt naturlige for vanlige, sunne fireåringer.

Det er lett å sette seg inn i det sjokket foreldrene må ha opplevd da de i tilbakemeldingen fra prosjektledelsen fikk høre at fire-åringen deres befinner seg i

«risikosonen» og at foreldrene anbefales å gå til foreldreveiledning der foreldre møtes i grupper for å få råd og opplæring om håndtering av barnet.

I en svar-kronikk i Adresseavisen for 29. mai gir prosjektlederne professor Lars Wichstrøm, Psykologisk institutt, NTNU og psykologspesialist Ragnhild Onsøien, Rådmannens fagstab i Trondheim en lengre begrunnelse for prosjektet og hva det går ut på.

Det er imidlertid noe prosjektlederne har utelatt eller uteglemt, nemlig å beklage den sjokkerende opplevelsen de har påført foreldrene. I stedet sier de noe om at «vi må kaste av oss forestillingen om at det å undersøke barns psykiske helse er farlig, problematisk eller på noen måte tabu». Kvaran har da ikke antydning noe som helst som kan tyde på fordommer mot barnepsykologisk forskning. Tvert i mot skriver Kvaran at de takket ja til undersøkelsen ut fra et oppriktig ønske om å bidra til

forskningsprosjektet.

Jeg mener prosjektledelsen nøye må tenke gjennom følgende: Hva kan negative tilbakemeldinger om et barn slik det blir gjort her, medføre for foreldrenes selvforståelse som foreldre? Husk at tilbakemeldingen kommer fra toppeksperter på barnepsykologi. Hva skal småbarnsforeldre sette opp mot dette? Og så tilslutt det helt grunnleggende spørsmålet: Hva kan skje med en fireårings opplevelse og forståelse av seg selv dersom foreldrene bøyer seg for «dommen» og plutselig begynner å se på barnet sitt som et barn i «risikosonen»?

Jeg synes det er helt på sin plass at Kvaran råder foreldre til å tenke seg godt om før de svarer på et slikt spørreskjema. Det samme rådet bør etter min mening prosjektledelsen selv gi foreldrene.

RONALD GRINI

Pensjonert psykologspesialist